

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9399/2025
16.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владета Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Живковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж 1317/24 од 16.12.2024. године, у седници одржаној дана 16.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Гж 1317/24 од 16.12.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Гж 1317/24 од 16.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П 144/13 од 01.08.2024. године, којим је одбијен предлог туженог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П 144/2023 од 08. новембра 2021. године и тужени обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 18.000,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против овог решења тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредби чланова 410. став 2. тачка 5, 479. став 6. и 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Побијаним решењем другостепени суд је одбио жалбу туженог и потврдио првостепено решење, којим је одбијен предлог туженог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом првостепеног суда од 08. новембра 2021. године. Из садржине списка произлази да је предметна парница спор мале вредности, пошто је правноснажна пресуда донета по тужбеном захтеву за исплату главнице од 101.465,77 динара са споредним потраживањем, а одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредба члана 479. став 6. овог закона искључује право изјављивања ревизије против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности.

Одредбама члана 420. ЗПП прописано је против којих решења другостепеног суда је ревизија увек дозвољена.

Правноснажно решење којим се одбија предлог за понављање поступка није предвиђено као одлука против које је ревизија увек дозвољена. Осим изнетог, имајући у виду садржину списка, посебно решења Вишег суда у Шапцу Гж 448/25 од 29. маја 2025. године, Врховни суд указује и да из садржине ревизије изјављене против решења од 16.12.2024. године не следи да је овај ванредни правни лек поднет у смислу члана 404. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић